

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Zdeňkou Burdovou ve věci

žalobce: **J T** narozený **██████████**
bytem **██████████**
zastoupený advokátem JUDr. Janem Choděrou
sídlem Malá Štěpánská 2033/8, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **JUDr. Pavel Čadra**, IČO 18105858
sídlem Karlovo nám. 557/30, 120 00 Praha 2
zastoupený advokátkou JUDr. Soňou Luňákovou
sídlem Hradecká 2526/3, 130 00 Praha 3

pro 1 829 520 Kč s přísl.

takto:

- I. Žaloba, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku 1 829 520 Kč s příslušenstvím, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 143 565 Kč k rukám jeho právního zástupce, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 20. 12. 2013 původně domáhal na žalovaném zaplacení částky 2 026 454 Kč s úrokem z prodlení z této částky od 22. 7. 2013 do zaplacení s tím, žalovaný jako advokát jménem žalobce podal u Obvodního soudu pro Prahu 4 žalobu ze

dne 26. 10. 1999, kterou se žalobce po společnosti [redacted] domáhal zaplacení nároků na náhradu mzdy, a kterou žalovaný jménem žalobce na základě podání ze dne 10. 8. 2000 a ze dne 6. 2. 2001 rozšířil o další nároky, aniž by žalovaný jako advokát poučil žalobce o tom, že většina těchto nároků byla již promlčena a aniž by měl připraveny návrhy relevantních důkazních prostředků prokazujících tyto žalované nároky. Žaloba byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 1. 2011 č.j. [redacted] zamítnuta, a to právě z důvodu promlčení většiny žalovaných nároků a z důvodu, že žalovaný jménem žalobce nenavrhl relevantní důkazní prostředky prokazující žalované nároky na náhradu mzdy. Současně byla žalobci uložena povinnost zaplatit na účet soudu soudní poplatek ve výši 118 580 Kč a dále zaplatit společnosti [redacted] na účet jejího právního zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 1 829 520 Kč. Proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 1. 2011 č.j. [redacted] podal žalovaný jménem žalobce odvolání ze dne 14. 3. 2011. V tomto odvolání však žalovaný neuvedl žádné odvolací důvody a jelikož je ani přes výzvu soudu nedoplnil, bylo odvolání usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 7. 2011 č.j. [redacted] odmítnuto. Přestože žalovanému bylo dne 27. 9. 2011 doručeno usnesení Městského soudu v Praze žalovaný žalobce neinformoval o právní moci rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 1. 2011 č.j. [redacted] a o tom, že žalobci začala běžet lhůta ke splnění povinnosti zaplatit náhradu nákladů řízení. Jelikož žalobce nevěděl o povinnosti nahradit náklady řízení, společnost [redacted] začala vymáhat náhradu nákladů v exekučním řízení, nařízeném usnesením Okresního soudu Praha-západ ze dne 29. 11. 2011 č.j. [redacted]. Žalobce v exekučním řízení zaplatil dne 27. 12. 2011 částku ve výši 2 047 494 Kč, tvořenou vymáhanou náhradou nákladů nalézacího řízení ve výši 1 829 520 Kč a náklady exekuce a náklady oprávněného ve výši 217 974 Kč (k čemuž byl vydán Příklad k úhradě nákladů exekuce ze dne 28. 12. 2011 č.j. [redacted]). V exekučním řízení vymáhaná částka i náklady exekučního řízení byly zaplacený V [redacted] S [redacted] zetěm žalobcem, kterému byly žalobcem splaceny v dílčích platbách od 28. 12. 2011 do 30. 6. 2013. Žalovaný tím, že jménem žalobce podal žalobu a její rozšíření o další nároky, aniž by jako advokát poučil žalobce o tom, že většina těchto nároků byla již promlčena a aniž by měl připraveny návrhy relevantních důkazních prostředků prokazujících tyto žalované nároky, porušil svou povinnost chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy žalobce jako klienta, a je odpovědný za škodu, která žalobci v příčinné souvislosti s tímto protiprávním jednáním vznikla. Kdyby žalovaný poučil žalobce, žalobce by mu nedal pokyn k podání žaloby na společnost [redacted] tudíž by žalobce neplatil náhradu nákladů řízení ve výši 1 829 520 Kč. Žalobci tím vznikl nárok na náhradu škody vůči žalovanému ve výši 1 829 520 Kč. Tím, že žalovaný neinformoval žalobce o právní moci rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 1. 2011 č.j. [redacted] porušil svou povinnost chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy žalobce jako klienta, a je odpovědný za škodu, která žalobci v příčinné souvislosti s tímto protiprávním jednáním vznikla, neb kdyby žalovaný v informoval žalobce o tom, že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 1. 2011 č.j. [redacted] nabyl právní moci, žalobce by náhradu nákladů řízení ve stanovené lhůtě zaplatil a nemusel by platit náklady exekuce a náklady oprávněného v celkové výši 217 974 Kč. Žalobci tím vznikl nárok na náhradu škody vůči žalovanému ve výši 196 934 Kč (když nárok ve výši 217 974 Kč částečně zanikl započtením).

2. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že s žalobcem byl v pravidelném styku, žalobce byl průběžně informován o všech náležitostech a pravidelně se účastnil i ústních jednání. Ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. [redacted] bylo postupně vydáno pět rozsudků soudu I. stupně a pět rozhodnutí soudu odvolacího, přičemž ve třech případech byl žalobce zcela úspěšný a teprve po změně senátu byl naopak zcela neúspěšný. Jednalo se tedy o

rozdílný právní názor a je otázkou, zda za toto může nést žalovaný odpovědnost v tom směru, jak naznačuje žalobce. Zcela jistě žalobce na všechny eventuality upozorňoval, už i proto, že žaloba byla postupně doplňována. Námitka promlčení byla vznesena až po 5ti letech. Rovněž proti poslednímu rozsudku bylo podáno odvolání, toto odvolání nebylo soudu doručeno, nicméně žalovaný se domníval, že nikoli jeho chybou a proto žalobce (tehdy zastoupený ještě žalovaným) podal žalobu pro zmatečnost, žalobce však tuto žalobu po změně právního zástupce vzal zpět. Vzhledem k výši částky, kterou měl žalobce uhradit k rukám právního zástupce tehdejšího žalovaného, byl právní zástupce tehdejšího žalovaného kontaktován, aby sdělil číslo bankovního spojení, na který lze tzv. přísudek uhradit. Toto bankovní spojení sice sdělil, ale ještě ve lhůtě, kterou stanovil žalobci, podal návrh na exekuci. Žalobce o vyřízení věci informoval v průběhu měsíce října a to e-mailem a při osobní schůzce. Žalovaný také namítl promlčení nároku.

3. Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl rozsudkem ze dne 28. 3.2017, č.j. 27 C 231/2013 – 158 tak, že uložil žalovanému zaplatit částku 196 934 Kč se specifikovaným příslušenstvím do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I/), zamítl žalobu na zaplacení částky 1 829 520 Kč s příslušenstvím (výrok II/), a uložil žalobci zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 80 924 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III/).
4. Soud takto rozhodl za situace, kdy mezi účastníky bylo nesporné, že žalovaný jako advokát převzal zastoupení žalobce a dne 26. 10. 1999 podal u Obvodního soudu pro Prahu 4 žalobu, kterou jménem nynějšího žalobce zahájil původní řízení vůči původnímu žalovanému na zaplacení nároků na náhradu mzdy a kterou žalovaný jménem žalobce rozšířil o další nároky. Žaloba byla rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 1. 2011 č. j. ██████████ zamítnuta a bylo žalobci uloženo zaplatit původnímu žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 1 829 520 Kč. Šlo přitom o v pořadí pátý rozsudek, přičemž třikrát bylo žalobci plně vyhověno, avšak odvolacím soudem byla věc opakovaně vrácena původnímu soudu I. stupně. Soud I. stupně rovněž zjistil, že žalobci bylo příkazem k náhradě nákladů exekuce uloženo zaplatit celkem částku 2 047 494 Kč složenou z uvedené náhrady nákladů původního řízení a z nákladů exekuce a nákladů oprávněného ve výši 217 974 Kč; uvedená celková částka byla podle soudu vymožena dne 28. 12. 2011. V roce 2011 pak svědek V ████████ S ████████ uhradil za žalobce jako svého tchána a na jeho žádost částku cca 2 047 000 Kč, kterou žalobce svědkovi vrátil v období od 28. 12. 2011 do 19. 6. 2013 jednotlivými splátkami. Po právní stránce soud dovodil, mezi účastníky byla uzavřena mandátní smlouva ve smyslu § 724 a násl. zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“), jejímž obsahem bylo poskytnutí právní pomoci ze strany žalovaného žalobci jako klientovi s tím, že obsah práv a povinností účastníků advokátních mandátních smluv se primárně řídí ustanoveními advokátních předpisů, tj. zejm. § 16 a 24 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o advokacii“), která jsou v poměru speciality k obecné soukromoprávní úpravě, pokud se jedná o práva a povinnosti účastníků advokátních mandátních smluv (smluv o poskytování právních služeb). K částce 196 934 Kč soud uvedl, že tato částka je uplatňována z důvodu, že žalovaný včas neinformoval žalobce o právní moci rozsudku, když pokud by informaci měl, pak by náhradu nákladů řízení zaplatil a nemusel hradit náklady exekuce proti němu vedené. Podle soudu přitom žalovaný neprokázal, že by žalovaný žalobce řádně informoval o právní moci původního rozsudku, tedy o povinnosti k úhradě dlužné částky 1 829 520 Kč. Soud v této části shledal odpovědnost advokáta, neboť srovnání časových údajů, kdy se žalobce dozvěděl o nařízení exekuce a kdy exekvovanou částku uhradil, odůvodňuje závěr o tom, že žalovaný svým deliktem (neinformováním žalobce o právní moci rozsudku) zbavil žalobce reálné možnosti dobrovolnou

úhradou pohledávky odvrátit nařízení exekuce. Soud I. stupně měl tedy za to, že existuje příčinná souvislost mezi deliktem advokáta a vznikem škody. Jako nedůvodnou pak soud I. stupně hodnotil námitku promlčení, neboť náhrada nákladů byla zaplacená dne 27. 12. 2011 a žaloba byla podána dne 20. 12. 2013. V částce ve výši 1 829 520 Kč soud odpovědnost žalovaného nedovodil.

5. K odvolání žalobce Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 22. 7. 2019, č.j. 16 Co 147/2019 – 2018 rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. a III. zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu soudu I. stupně k dalšímu řízení.
6. Z obsahu přiloženého spisu k původnímu řízení odvolací soud zjistil, že žalovaný, jednající v zastoupení žalobce na základě plné moci ze dne 26. 10. 1999, doručil původnímu soudu dne 27. 10. 1999 žalobu ze dne 26. 10. 1999, kterou se domáhal doplatku náhrady nevyplacené mzdy za měsíce květen, červen a červenec 1997, náhrady neproplacené mzdy za týdenní dovolenou v únoru 1997 a dále náhrady mzdy ve výši průměrného výdělku za výpovědní dobu z důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru zaměstnancem; k výzvě původního soudu ze dne 4. 2. 2000 pak žalovaný tyto nároky vyčíslil podáním ze dne 10. 8. 2000 doručeným původnímu soudu dne 17. 8. 2000 na celkovou částku 144 802 Kč. Teprve v doplnění původní žaloby ze dne 6. 2. 2001 žalobce dále požadoval také nevyplacenou mzdu za srpen 1997, dva průměrné měsíční platy za dobu výpovědní lhůty, neproplacenou dovolenou za 9 dnů v roce 1996 a 13 dnů v roce 1997, poměrnou část prémie za rok 1997, poměrnou část 13. platu za rok 1997 a 1% z realizace skupiny v roce 1997, celkově pak na částku 2 964 446 Kč. Rozšíření této žaloby původní soud připustil na ústním jednání dne 7. 6. 2001 (protokol z tohoto jednání na č. l. 70 původního spisu).
7. Odvolací soud dospěl k závěru s odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu, že v projednávaném případě škoda (úbytek majetkového stavu) na straně žalobce mohla nastat teprve v důsledku žalobcovy náhrady bezdůvodného obohacení ve prospěch zetě žalobce p. S. [redacted] který v původním exekučním řízení zaplatil náklady řízení, exekutora a oprávněného, neboť žalobcova povinnost této náhrady vůči jeho zeti vyplývala z § 454 obč. zák. Podle odvolacího soudu je zde přitom zřejmá příčinná souvislost mezi případným žalovaným zapříčiněným vznikem náhrady nákladů řízení v původním řízení a náhradou bezdůvodného obohacení ve prospěch zetě p. S. [redacted] neboť nebyť vzniklé povinnosti k náhradě nákladů původního soudního a exekučního řízení, nedošlo by k jejich náhradě zetě žalobce a ani k jejich následné náhradě samotným žalobcem jeho zeti. Z uvedeného se rovněž podává okamžik, od kterého lze případně odvíjet promlčení nároku žalobce, neboť škoda žalobci vznikla (až) dílčími splátkami ve prospěch p. S. [redacted] Dospěl-li soud I. stupně ke zjištění, že tyto splátky zaplatil žalobce p. S. [redacted] v období od 28. 12. 2011 do 19. 6. 2013, pak žaloba doručená soudu I. stupně dne 20. 12. 2013 byla podána před uplynutím dvouleté subjektivní lhůty uvedené v § 106 odst. 1 obč. zák.
8. Podle odvolacího soudu však zatím nebyly postaveny najisto také další předpoklady vzniku objektivní odpovědnosti žalovaného. Soud I. stupně dle odvolacího soudu opomněl, že žalovaný jako zástupce žalobce se v žalobě v původním řízení doručené soudu dne 27. 10. 1999 nejprve domáhal omezených nároků, a teprve podáním ze dne 6. 2. 2001 rozšířil žalobce původní žalobu v původním řízení o nároky na konečnou podobu. Odvolací soud přitom upozorňuje, že z hlediska promlčení nemá (nemělo) rozšíření žaloby podle § 95 o. s. ř. zpětný účinek, či jinými slovy že běh promlčecí lhůty u pracovněprávních nároků uplatněných až v

rozšíření žaloby se staví ve smyslu § 261 odst. 3 zák. pr. teprve ode dne, kdy soudu toto rozšíření žaloby došlo. Podle odvolacího soudu z toho vyplývá, že před zkoumáním, zda nároky, které byly soudem v původním řízení shledány jako promlčené, měl soud I. stupně nejprve postavit najisto okolnosti a důvody uplatnění žaloby jen v původním omezeném rozsahu. Podle odvolacího soudu je to žalobce, kdo nese důkazní břemeno ohledně tvrzení, že žalovaný měl povinnost k alespoň rámcovému pokynu žalobce uplatnit později rozšířené nároky ještě před uplynutím promlčecí lhůty. Platí to i o původních nárocích na proplacení prémie za rok 1997 ve výši 160 000 Kč, 13. platu ve výši 66 000 Kč a 1% provize z realizace projektu [redacted] ve výši 2 624 199 Kč, které byly v původním řízení zamítnuty jak z důvodu, že jejich důvodnost nebyla v původním řízení prokázána, tak z důvodu jejich promlčení (viz s. 20 a 21 rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 1. 2011, č. j. [redacted]). Odvolací soud nepopírá, že žalovaný jako advokát a profesionál měl při vymáhání původních nároků vůči klientovi poučovací a informační povinnost a měl při jeho zastupování v původním řízení postupovat iniciativně a samostatně. Tomu však musí předcházet zjištění, že žalobce jako klient dal žalovanému pokyn k uplatnění nároků také v tomto širším rozsahu, a že jejich zamítnutí je důsledkem (jen) profesní liknavosti žalovaného jako advokáta, který nároky v tomto rozsahu neuplatnil před uplynutím promlčecí lhůty, ač tak jménem žalobce a k jeho pokynu učinit měl a mohl. Odvolací soud zde přiměřeně vychází z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1515/2007. U nároků, které byly v původním řízení označeny za promlčené, považuje odvolací soud za prioritní řešení této otázky.

9. Ve vztahu ke vzniku nákladové pohledávky žalobci v důsledku těch původních nároků, které nebyly soudy v původním řízení přiznány z důvodu, že žalobce, slovy soudu I. stupně, „neměl dostatek relevantních důkazů,“ podle odvolacího soudu je potřeba zkoumat, zda se žalovaný v době podání původní žaloby či jejího rozšíření jako profesionál v oblasti práva mohl rozumně (v intencích rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2038/2018 domnívat, že má dostatek relevantních důkazů pro jejich důvodné uplatnění a úspěšné vymožení v rámci původního řízení. Odvolací soud považuje za prioritní zpětně zkoumat, zda žalovaný podal žalobu, ač rozumně měl a mohl vědět, že pro jejich úspěšné uplatnění nebyl dostatek důkazů; podle odvolacího soudu je tato okolnost pro rozhodnutí ve věci důležitější než počet nepravomocných prvostupňových rozsudků, kterými bylo původním nárokům v původním řízení vyhověno (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2011, sp. zn. 25 Cdo 121/2010). Teprve v kladném případě by mohl soud I. stupně dovodit, že žalovaný porušil § 16 zákona o advokacii, neboť za této situace by se žalovaný nemohl rozumně spoléhat na to, že uplatnění těchto nároků může být úspěšné (přiměřeně opět viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2038/2018). Důkazní břemeno v této otázce v nynějším řízení opět nese žalobce.
10. Podle § 16 zákona o advokacii je advokát je povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Pokyny klienta však není vázán, jsou-li v rozporu s právním nebo stavovským předpisem; o tom je advokát povinen klienta přiměřeně poučit (odst. 1). Při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné (odst. 2).
11. Podle § 24 odst. 1 zákona o advokacii advokát odpovídá klientovi za újmu, kterou mu způsobil v souvislosti s výkonem advokacie. Advokát odpovídá za újmu způsobenou klientovi i tehdy, byla-li újma způsobena v souvislosti s výkonem advokacie jeho zástupcem nebo jiným jeho zaměstnancem než zaměstnaným advokátem; odpovědnost těchto osob za újmu způsobenou zaměstnavateli podle zvláštních právních předpisů tím není dotčena.

12. Podle § 24 odst. 4 zákona o advokacii advokát nebo společnost se odpovědnosti podle odstavců 1 až 3 zproští, prokáží-li, že újme nemohlo být zabráněno ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na nich požadovat.
13. Soud v intencích rozhodnutí odvolacího soudu dne 26. 11. 2019 při jednání vyzval žalobce dle § 118a odst. 1 a 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), aby doplnil vyličení rozhodujících skutečností tak, že uvede, zda a kdy a jakým způsobem dal žalobce pokyn k uplatnění každého z nároků uplatněných jak žalobou doručenou soudu dne 27. 10. 1999, tak i podáním ze dne 6. 2. 2001, jaké byly okolnosti a důvody uplatnění žaloby v původním rozsahu, jaké konkrétní důkazy žalobce žalovanému před podáním žaloby a jejího rozšíření uvedl a předložil, a aby k prokázání svých tvrzení označil důkazy. Zároveň jej poučil o následcích nesplnění výzvy spočívající případně v neunesení břemene důkazního či břemene tvrzení. Na výzvu soudu žalobce předložil listinné důkazy, které předložil žalovanému v původním řízení a podáním ze dne 13. 1. 2020 doplnil svá tvrzení v tom smyslu, že žalovaný byl seznámen s dokumentací k původnímu řízení a s žalobcovými nároky vůči společnosti [REDAKCE]. Právní kroky jako laik k uplatňování žalobcových nároků ponechal žalobce na žalovaném. Popřel, že není pravdou, že jej žalovaný upozorňoval na možnost promlčení. Žalovaný se rozhodl, že žalobu na vymáhání finančních nároků lze podat až po ukončení sporu o neplatnost výpovědi, protože by jinak byla prohlášena za zmatečnou a předčasnou. Při jednání mezi žalobcem a žalovaným byl přítomen V [REDAKCE] S [REDAKCE]. Žalobce tvrdil, že z jeho pohledu všechny podklady žalovaný měl a mohl nároky uplatnit včas. Jako důkazy označil dopis ze dne 21. 8. 1997 Cz servisu ohledně odvozu dokumentace ze společnosti [REDAKCE] touto společností, výslech V [REDAKCE] S [REDAKCE] který měl původně nároky žalobce uplatňovat, M [REDAKCE] B [REDAKCE] kdy návrh na jeho výslech vzal žalobce při jednání dne 21. 7. 2021 zpět, a svůj účastnický výslech.
14. Při jednání dne 22. 9. 2021 soud vyzval žalobce dle § 118a odst. 1 a 3 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), aby doplnil vyličení rozhodujících skutečností tak, že doplní skutková tvrzení ohledně toho, že žalovaný podal žalobu, ač rozumně měl a mohl vědět, že pro její úspěšné uplatnění není dostatek důkazů, dále necht' k těmto tvrzení označí důkazy. Zároveň jej soud opět poučil o následcích nesplnění výzvy spočívající případně v neunesení břemene důkazního či břemene tvrzení. Podáním ze dne 11. 10. 2021 žalobce uvedl, že žalobu žalovaný podal a v řízení žalobce zastupoval, aniž měl dostatek podkladů pro doložení relevantních důkazních prostředků, které prokazovaly žalobcuv nárok, dále žalobu rozšířil, ač věděl anebo nevěděl, ale vědět měl, že žalobcuv nárok je promlčený. Pokud by žalobce věděl, že jeho nárok je promlčený, nikdy by nedal souhlas s rozšířením žaloby.
15. Z vyjádření V [REDAKCE] S [REDAKCE] dne 6. 12. 2021 má soud prokázáno, že veškerý postup v původním řízení určoval žalovaný, o všem však informoval žalobce. Potvrdil, že žalovaný rozhodl, že je třeba nejprve nechat soud rozhodnout o oprávněnosti rozvázání pracovního poměru a teprve poté vymáhat požitky z pracovního poměru vyplývající. O tomto byl žalobce informován.
16. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4, č.j. [REDAKCE] ze dne 19. 11. 2011 má soud prokázáno, že žaloba byla zamítnuta z důvodu promlčení ohledně nároku na náhradu mzdy z důvodu nevybrané dovolené za rok 1996 v rozsahu 9 dnů, za rok 1997 v rozsahu 13 dnů, v celkové částce 20 000 Kč. Další nároky žalobce – proplacení prémie za rok 1997 v částce 160 000 Kč, částky 13. platu ve výši 66 000 Kč a 1 % z realizace za rok 1997 v částce 2 624 199 byly zamítnuty, neboť soud dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro jejich výplatu,

resp. neprokázal, že byly splněny podmínky pro jejich výplatu. Rovněž soud konstatoval, že i tyto nároky jsou promlčené. Celkem žalovaná částka byla 2 964 044 Kč.

17. Po provedeném dokazování má soud prokázán následující skutkový stav: Žalobce právní kroky jako laik k uplatňování žalobcových nároků v původní řízení ponechal na žalovaném. Žalobce nedal žalovanému výslovný pokyn k uplatnění všech nároků ihned v žalobě. Žalovaný se rozhodl, že žalobu na vymáhání finančních nároků podá až po ukončení sporu o neplatnost výpovědi, protože by jinak byla prohlášena za zmatečnou a předčasnou, o tomto informoval žalobce. Žaloba byla zamítnuta v původním řízení z důvodu promlčení ohledně nároku na náhradu mzdy z důvodu nevybrané dovolené za rok 1996 v rozsahu 9 dnů, za rok 1997 v rozsahu 13 dnů, v celkové částce 20 000 Kč. Další nároky žalobce – proplacení prémie za rok 1997 v částce 160 000 Kč, částky 13. platu ve výši 66 000 Kč a 1 % z realizace za rok 1997 v částce 2 624 199 byly zamítnuty, neboť soud dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro jejich výplatu, resp. neprokázal, že byly splněny podmínky pro jejich výplatu. Rovněž soud konstatoval, že i tyto nároky jsou promlčené. Celkem žalovaná částka byla 2 964 044 Kč.

18. Po právní stránce dospěl soud k následujícím závěrům: Odpovědnost za škodu způsobenou advokátem v souvislosti s výkonem advokacie podle zákona o advokacii vychází z odpovědnosti bez zřetele na zavinění (z objektivní odpovědnosti) a je založena na současném splnění předpokladů, jimiž jsou výkon advokacie, vznik škody a příčinná souvislost mezi výkonem advokacie a vznikem škody. Co se týče nároků, které byly shledány jako promlčené (nároku na náhradu mzdy z důvodu nevybrané dovolené za rok 1996 v rozsahu 9 dnů, za rok 1997 v rozsahu 13 dnů, v celkové částce 20 000 Kč) viz bod 16., soud neshledává existenci příčinné souvislosti mezi výkonem advokacie a vznikem škody. Příčinná souvislost je nezbytným předpokladem odpovědnosti za škodu mezi pochybením žalovaného advokáta a vznikem škody. Soud má z provedeného dokazování (písemné vyjádření V [redacted] S [redacted]), současně to samé tvrdí žalobce, za prokázané, že neexistoval žalobciv alespoň rámcový pokyn k uplatnění všech nároků hned v žalobě. Proč tyto nároky nebyly uplatněny v žalobě, o tom žalovaný informoval žalobce, a žalobce zároveň proti tomuto postupu ničehož nenamítal. Nesprávný výkon advokacie spočívající např. v nesprávném nebo nevhodně zvoleném způsobu uplatňování práv klienta v soudním řízení je přitom třeba posuzovat vždy s přihlédnutím k okolnostem daného případu a charakteru pochybení; je rozdíl mezi tím, kdy advokát zastává určitý relevantně vyargumentovaný právní názor, zde v tomto případě, že žalobu na vymáhání finančních nároků lze podat až po ukončení sporu o neplatnost výpovědi, protože by jinak byla prohlášena za zmatečnou a předčasnou, který je později soudy odmítnut, a kdy například podá za svého klienta opravný prostředek opožděně, s formálními (technickými) nedostatky, apod. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2012, sp. zn. 25 Cdo 1084/2011, Soubor C 12274). Navíc soud poukazuje na to, že jde o nároky v nepatrné výši 20 000 Kč, oproti žalované částce v původním řízení celkem 2 964 044 Kč. V případě úspěchu žalobce v těchto nárocích, by žalobce byl soudem rovněž zavázán k plné náhradě nákladů ve prospěch žalované společnosti [redacted] dle § 142 odst. 3 o.s.ř., když žalovaný neúspěch by byl pouze v nepatrné části. Ohledně dalších nároků žalobce – proplacení prémie za rok 1997 v částce 160 000 Kč, částky 13. platu ve výši 66 000 Kč a 1 % z realizace za rok 1997 v částce 2 624 199 byla žaloba zamítnuta, neboť soud dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínky pro jejich výplatu, resp. neprokázal, že byly splněny podmínky pro jejich výplatu (viz bod 16.). Rovněž soud konstatoval, že i tyto nároky jsou promlčené. V souladu se závazným právním názorem odvolacího soudu (bod 21. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2019, č.j. [redacted]) soud vyzval žalobce dle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř., aby doplnil vylíčení rozhodujících skutečností tak, že doplní skutková tvrzení ohledně toho, že žalovaný podal žalobu, ač rozumně

měl a mohl vědět, že pro její úspěšné uplatnění není dostatek důkazů, dále necht' k těmto tvrzení označí důkazy. Žalobce byl rovněž poučen o následcích nesplnění výzvy spočívající případně v neunesení břemene důkazního či břemene tvrzení. Žalobce doplnil skutková tvrzení v tom, že žalobu žalovaný podal a v řízení žalobce zastupoval, aniž měl dostatek podkladů pro doložení relevantních důkazních prostředků, které prokazovaly žalobcům nárok, aniž by to blíže jakýmkoliv způsobem specifikoval. Toto soud považuje za nedostatečná tvrzení. Není zřejmé, jaké podklady žalovanému chyběly a proč. Soud proto v této části žalobu jako nedůvodnou zamítl pro neunesení břemene tvrzení dle § 101 odst. 1 písm. a) o.s.ř. V důsledku uplatnění projednaní zásady mají účastníci občanského soudního řízení povinnost tvrzení a na ni navazující důkazní povinnost ohledně skutečností, z jejichž existence vyvozují pro sebe příznivé právní důsledky, a nesplnění povinnosti tvrzení má za následek vynesení rozhodnutí, nepříznivého pro účastníka, který tuto svou procesní povinnost nesplnil. Existence uvedených procesních povinností se podává i z ustanovení § 120 odst. 1 o. s. ř., podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Povinnost tvrzení i povinnost důkazní jsou povinnostmi procesními a proto se na ně vztahuje ustanovení § 5 o. s. ř., podle kterého soudy poskytují účastníkům poučení o jejich procesních právech a povinnostech. O čemž byl žalobce soudem poučen.

19. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř., podle něhož měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. V souzeném případě byl žalobce úspěšný v 10% a žalovaný v 90%, proto soud přiznal náhradu nákladů řízení v 80% žalovanému a to za náklady právního zastoupení částku 143 564 Kč [tedy 80% z částky 178 209 Kč, která sestává z 5 úkonů právní služby po 16 420 Kč z tarifní hodnoty 2 026 454 Kč (příprava a převzetí zastoupení, písemné vyjádření soudu ze dne 14. 2. 2014, 25. 11. 2015, 29. 2. 2016 a 11. 4. 2016), dále se sestává ze 4 úkonů právní služby po 15 620 Kč z tarifní hodnoty ve výši 1 829 520 Kč za účast u jednání dne 26. 11. 2019, 21. 7. 2021, 22. 9. 2021 a dne 8. 12. 2021 ve smyslu § 7 bod 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), 9 paušálních náhrad hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 AT a 21 % DPH. Jejich zaplacení uložil soud neúspěšnému žalobci ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř. k rukám zástupce žalovaného dle § 149 odst. 1 o.s.ř.] (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nesplní-li žalobce povinnost uloženou mu tímto rozsudkem v uvedené lhůtě, může se žalovaný domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu či nařízení exekuce.

Praha 8. prosince 2021

Mgr. Zdeňka Burdová, v.r.
Soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Kalfusová